Duran no pot aixafar la guitarra a Catalunya.

Opinió | 11-11-2012 | 09:24

La Diada de 11 de Setembre d'enguany va marcar un punt d'inflexió en el recorregut del nostre país en les darreres dècades. Més d'un milió i mig de persones van sortir als carrers de Barcelona i van demanar des de calçades, voreres, balconades i terrasses que Catalunya havia de fer camí sola, perquè ja era major d'edat i perquè els greuges arribats des de l'Estat en forma de retallades de drets, llengua i del mateix Estatut van sembrar la llavor del que es dóna avui.

La punteta va ser el no rotund de Rajoy, (digui el què digui qui vulgui i ho disfressi del què ho disfressi) a parlar sobre el pacte fiscal amb Mas, amb el qual es va presentar als comicis com a guinda del seu pastís electoral: i va guanyar de manera aclaparadora, en bona part per això. El ple del Parlament (excepte PP i C's) va aprovar que aquesta nova manera de finançament de Catalunya es proposés a l'Estat, com a condició sine qua non per rescabalar el país dels greuges en inversions i dèficit fiscal. I la resposta va ser NO.

Avui el moment és històric, i la força personal i institucional del president també. Va convocar eleccions precisament per aquest NO de Rajoy, i perquè el poble de Catalunya massivament al carrer i en ple li va demanar que digués prou. Tothom que el dia #25N opti per CiU, no elegirà una opció política; votarà un projecte que va molt més enllà d'arribar a presidir el Parlament o la Generalitat. La gent que esculli CiU, no votarà un color, sinó un líder que encapçala les noves destinacions d'aquest país milenari anomenat Catalunya. Estem en un moment extraordinari i, per tant, les decisions també ho han de ser, i Mas no pot oblidar de cap manera el que li ha demanat el poble, ni el seu compromís amb aquest poble.

Però em fa molt l'efecte que ni Sánchez Camacho, ni Rajoy, ni Navarro, ni Rubalcaba ni Chacón, ni tota la resta d'unionistes que estan en contra que Catalunya faci el seu camí (per raons òbvies de la consistència econòmica d'Espanya), no han torpedinat el camí del president de Catalunya tan greument com ho ha fet en les darreres hores i amb les seves declaracions destructives el soci de coalició, Josep Antoni Duran i Lleida. I això, també dit des de diversos sectors crítics amb Duran dins la mateixa UDC, no és sostenible de cap manera. Perquè assegurar que "és dolent per a Catalunya no tenir Espanya", avisar que Catalunya "no ha de fer un referèndum que no sigui legal" (amb una Constitució que de per sí ja il?legalitza la legalitat internacional) i afirmar que "no hi ha una gran majoria de ciutadans que desitgin un escenari d'independència" (la qual cosa és més que qüestionable) és, directament, una declaració bèl?lica contra el president Mas, contra CDC i contra

bona part d'UDC. I els sobiranistes del seu mateix partit, que fan pinya amb els postulats de CDC i Mas, l'haurien de desautoritzar de manera radical i taxativa i sense matisos.

Aquest és el problema principal que poden tenir CiU i el president Mas per assolir la majoria absoluta el pròxim dia 25, perquè la gent fidel, convençuda i engrescada de les seves pròpies files (un gran percentatge de la qual milita a Unió), i en un moment decisiu per la coalició i per Catalunya en que això ja no té aturador (o es fa, o Catalunya desapareix com a ens nacional), no pot permetre que ni en Duran ni ningú altre aixafi la guitarra i la il?lusió de futur de tot un país. Perquè és una qüestió cabdal per a una gran majoria, que ara no es pot permetre tenir l'enemic a l'alcova.

Fuente: GN
Autor: Santi Capellera i Rabassó